

"כנראה שהחיים שלי
היו טובים יותר אם לא
הייתי פוגשת אותו.
אבל גם היום הייתי
עושה אותו הדבר,
תומכת בו ונמצאת שם
בשבילו". נורית גל

כשאהובך מאחורי סורגים

איך מצאה את עצמה **נורית גל**, סטודנטית ב"בצלאל", מושבניקית מעמק יזרעאל זנדה של שני ח"כים לשעבר, בסיפור אהבה סוער שהתרחש לפני שבע שנים עם עמוס סילבר ("טלגראס"), אחד האסירים המפורסמים במדינה? את התשובה לכך היא מנסה למצוא בספר חדש שכתבה, הכולל ראיונות עם 11 נשות אסירים

תחיה ברק

"יום אחרי שהוא נעצר, נתן לו סוהר של 'נחשו' לחבק אותי בבית המשפט. הסוהרים די אהבו אותנו, אז הוא חיבק אותי עם האזיקים כזה מלמעלה. נראה לי שזה היה הדבר הכי רומנטי שקרה לי בחיים. זה כל כך רפוק לחשוב על זה ככה."

(מתוך עבודת הגמר "מה שאני זה בסדר", נורית ונשים מורברות בליאה)

הדבר האחרון שהיה אפשר לחשוך בו הוא שנורית גל תמצא את עצמה בקשר ווגי עם אדם שנכנס לכלא. לא בכל יום סטורנטית בבצלאל, טבעונית, צאצאית של אנשי העלייה השנייה, נכדה של שני חברי כנסת משני צדי המשפחה ומושבניקית מעמק יזרעאל, תאהב ותיכנס לקשר רומנטי שכזה בעיניים פקוחות.

כבר כשהכירה את עמוס סילבר ("טלגראס") הוא היה מסובך בתיקים פילייים, ואופציית הכניסה לכלא ריחפה מעל ראשם. ואכן, חודשים ספורים להיכרותם הוא נעצר לשבעה חודשים, וגל מצאה את עצמה מעורבת עד מעל הראש. היא הגיעה לכל דיון בבית המשפט, ניהלה מלחמות, התראיינה לתקשורת כדי לשפר את תנאיו, הכניסה כסף לחשבון הקנסות שלו, וכך לאחר שנפרדו, היא שומרת על קשר חם איתו מהכלא ועם אשתו שהיה בארצות הברית. "אני מאוד אוהבת אותו", היא אומרת בכנות.

זה היה רק טבעי שכשהיא הייתה צריכה לכוון על מה לעשות את פרויקט הגמר של סיום התואר בתקשורת חזותית, היא הבינה שלא תוכל להתחמק מהחוויה המכוננת כבת זוג של אסיר. במונחים רבים החיים שלה נחלקים לפלגי ואחרי. זה שאיר אצלה משקעים שגם אחרי שנים לא עברו. הדבר הזה לא קרה רק לו. הוא קרה גם לה. היא החליטה לערוך

"כולם האשימו את עמוס בזה שעזבתי את הלימודים.

מבחינתם הוא העברין המרושע, ואני האישה הקפנה

שנגררת לתוך הבויז הזה. אבל זה חמש לא היה ככה"

ראיונות עם נשות אסירים ולנסות להבין גם משחו על עצמה. בימים אלה היא יוצאת בהסטרט לגיוס כספים, במטרה להוציא ספר שמופיעות בו 11 נשות אסירים, בנות 19-70, שבני זוגן כלואים לאחר שהורשעו בעבירות אלימות, סמים, חברות בארגוני פשיעה, הונאה במרמה ואפילו עבירות מין בקטינים. הן מתארות את החוויות והתחושות שעברו עליהן לפני הכלא, תוך כדי ואחרי. גל היא המספרת ה-12. סכום היעד הוא 70 אלף שקל. "הכסף נועד רק להרפסה ולהפצת הספר ב-1,000 עותקים, ללא רווח".

● מה התחושות שהי זכורות לך מהתקופה הזו?
 "עמוס נכנס לכלא לשבעה חודשים ושבו. אני לא משמיטה את השבוע מהספירה כי כל יום בכלא הוא יום שצריך לצלות. הייתי רק בת 24, ולא הבנתי מהחיים שלי. זו תקופה שחוויתי בה גיהנום עלי אדמות. הייתי מגיעה לדיונים ושומעת שלעמוס, שגם הוא טבעוני, אין מה לאכול או שהוא שבר את הרגל והוא לא מטופל, ואני לא יודעת מה לעשות, איך לעזור לו. רבתי עם הסוהרים, רדפתי אחרי עורכי הדין, והתראיינתי על תנאי המעצר שלו. אלה חיים בהמתנה. את חיה מטלפון לטלפון. זו גם הפכה לתקופה הכי בורדה שלי."

"אם בהתחלה, כשלא יכולתי להגיע לדיונים, חברים שלי הלכו במקומי, לאט לאט הרגשתי שאני לבד בזה. הסביבה כבר לא הכילה ולא רצתה יותר לשמוע. לכולם היו רעות על עמוס ורעות עליי, ואף אחד לא הבין למה אני עוד שם. הרגשתי שאני במצוקה גדולה וחברים מרברים איתי

על שטויות. חברה רכה איתי כי אני לא עוזרת לה בארגון יום ההולדת שלה. הפכתי לאדם כועס שמאוכזב מכל העולם".

● מניחה שלא פשוט בעובר כמה שנים לחזור לחוויות האלה כדי לכתוב אותן או לשמוע הרהור שלהן בסיפורים של בנות זוג של אסירים אחרים.
 "כשהבנתי שאני הולכת להיכנס לדבר הכי קשה שקרה לי בחיים, הקאתי כל הלילה. הגעתי למיון עם התקף חרדה. אבל החלטתי בסוף ללכת על זה. להיות בת זוג של אסיר זה חריג, זה לא מדובר, זה משהו נורא דרמטי שקורה לך בחיים, ואין לך עם מי לחלוק את מה שאת עוברת. זו פעם ראשונה שאני שומעת איך אחרות חוו את התקופה הזו".

"פחדתי מסמים"

גל (31) נולדה למשפחה שורשית. משפחתה של אמה הייתה ממקימי המושב "כפרייחוקאל" שבעמק יזרעאל, שם נולדה וגדלה. ילדות מוגנת של טבע ומרחבים. סבתא רבתא של גל, חסיה דרורי, הייתה צירה בקונגרסים ציוניים, ומאוחר יותר התמנתה לחברת הכנסת הראשונה בכנסת הרשונה מטעם מפא"י. היא זו שיצאה בדרישה להפסיק עם המונח "בעלי" ולעבור ל"איש". "בן-גוריון 'גנב' לה את הציטוט הזה, אבל היום יודעים שהיא התחילה עם זה", גל צוחקת. גם סבה מצד אביה הוא נצר להתיישובות. משפחתו ממקימות המושבה מגדיאל. הסב, גדליה גל, היה מוכיר תנועת המושבים ולאחר מכן ח"כ מטעם מפלגת העבודה, ובשיאו כיהן כיו"ר ועדת הכספים. כיום הוא מתגורר בכפרייחוקין ועוסק בחקלאות.

אמה של גל קואוצרית ומטפלת זוגית ומשפחתית, אביה מנהל במפעל לעופות. "הוא רואה בזה חקלאות ועשייה ערכית. אבל אנחנו, ארבעתי הילדים ובני זוגם, כולנו טבעונים". בבגרותה הדריכה בתנועת בני המושבים והמשיי כה לשנת שירות במטה יהודה. בצבא שירתה בחיל החינוך והפכה לקצינה. "במסגרת פרויקט 'עדים במדים' הוצאתי משלחות של צה"ל לפולין", היא מספרת. לאחר השחרור המשיכה לעשות מילואים.

● שום דבר בביוגרפיה המוקדמת שלך לא רומז שהביוון הוא אמנות.
 "גם לי לא היה מושג. בשבוע שהשתחררתי פגשתי באירוע משפחתי קרובה רחוקה, והיא סיפרה לי שהיא לומדת בבצלאל. זהו, נדלקתי. השלמתי בגרויות הכי מהר שאפשר, נרשמתי למכינת עיצוב, ואז התקבלתי לבצלאל. ההורים

שמחו שאני במסלול, עושה תואר. יש לי אחות שעוברת בגוגל בקליפורניה ואח שעבר במי קרוספט ועכשיו עובד בסטראטאפ, והאח הקטן פעיל ב'תרבות', זו תנועה חברתית שעוסקת בתיקון עולם באמצעות חינוך, אמנות ותרבות. הוא חי בקומונה בנהריה. אני חרגתי מהמסלול".

החריגה מהמסלול הגיעה כשגל הכירה את סילבר באמצע שנה א' בלימודים. סילבר,

שמבוגר ממנה בחמש שנים, לא היה מוכר אז בכל בית כמו היום, כמי שנמנה עם מקימיה של קבוצת הסחר בסמים "טלגראס" וכיום שוב יושב בכלא אחרי שהוסגר מאוקראינה באשמת "ניהול ארגון פשיעה, תיווך לסחר בסמים מסוכנים, סחיטה באיומים ועוד". התיק מתנהל והוא טרם הורשע.

בשנת 2013, כשנפגשו השניים, סילבר היה פעיל ידוע בתחום הגלגיוציה של הקנאביס בישראל. "גרתי עם שתי שותפות בגבעה הצרפתית בירושלים והיינו בית פתוח כזה. יצרנו סביבה קהילה. בתקופה הזו התחלתי להיות פעילה בתנועה הליברלית. הכרתי שם אנשים שהיו חברים של עמוס, כמי שחיבר בין התנועה הליברלית לעלה ירוק בבחירות 2013. כשהוא התחיל לארגן את פעולת המאה "ליל הבאנגים הגדול" מול הכנסת, שבה השתתפו אלפי אנשים שעישנו קנאביס, כתבתי לו בפייסבוק שאני בעד גלגיוציה, שהמסטר לא יתערב לאורח, אבל אני נגד סמים, אז למרות שאני רוצה לעזור לו בהפקה, אני לא אגיע לערב הזה".

● אוקיי. זה מפתיע.
 "פחדתי אז מסמים. הוא אמר שאני יכולה לעזור בהרפסה של הפלאיירים לאירוע, הוא הגיע לקחת אותם וישב איתי. משם התחלנו להתקרב. הבנתי שאין לו איפה לישון בירושלים, ואמרתי לו שהוא מוזמן אלינו. הייתה קצת דרמה כשהוא הביא איתו את נגרי, הכלב האהוב שלו, ולנו היו חתולים, אבל התגברנו על זה. הגעתי בסוף לליל הבאנגים, וזו הפכה להיות הבדיחה שלנו שאני אגף הסאחים של הערב הזה".

● מה הוא סיפר על עצמו?

"הוא אמר שבגלל שהוא פעיל בתחום הגלגיוציה מחפשים אותו. הוא סיפר לי שכמי שהגיע מבית חרדי, הוא מגיל 15 ברחובות, אחרי זה הוא התגייס ליחידה קרבית בצבא. הוא היה פוסט טראומתי מהחיים שעבר, והקנאביס עזר לו לתפקד ולישון טוב בלילה. אני לא עישנתי איתו אבל הפסקתי לפחד מזה. המעצרים האלה פלטו אותו החוצה מהחיים הנורמטיביים. עד אז הוא עבד בגן ילדים והתכוון ללמוד באוניברסיטה. כשפגשתי אותו, לא היה לו איפה לגור ולא הייתה לו עבודה. הוא הידרדר לאט לאט ועבר לגור אצלי. אהבתי את זה שהוא אדם רגיש, אוהב חיות, אדם של אידיאולוגיה, ומעל הכל, החבר הזה שעוזר, שמדגמן לי לעבודות שהגשתי וסוחב לי את הפרויקטים לכיתה".

הם היו כמעט חצי שנה יחד כשהוא נעצר לראשונה למשך חודשים. "ידענו שיש לו תיקים שמתנהלים ושכלא הוא אופציה, אבל לא ידענו שזה יקרה ביום שזה קרה וכמו שזה קרה. באותו הערב, בעלת הבית שלי הייתה צריכה להגיע לדירה. גירשתי את כולם כדי לנקות. מה שהכי הטריד אותי באותו היום הוא ששברנו לה שולחן זכוכית. עמוס הלך לחבר טוב שלו שהוא באמת מנהל מפעל רציני - נו, מוכר סמים. המשטרה עצרה את עמוס בטענה שמכר 1.05 גרם קנאביס לשוטר סמוי. התקשרו אליי מהמשטרה כדי שאבוא למגרש הרוסים לקחת את הכלב של עמוס. הייתי בטוחה שעוד כמה שעות, בתום החקירה, הוא יחזור הביתה. הוא לא חזר. למחרת הגעתי לבית המשפט. אחרי 24 שעות המשטרה רה חייבת לבקש מבית המשפט הארכת מעצר. בדיון אני שומעת את השוטר אומר שעמוס מכר סמים מסוכנים, ואני בראש שלי כבר כוועט 'עמוס, למה אתה מוכר סמים?', אבל אז הבנתי שהם מתכוונים לגרסא. בהתחלה בכל פעם האריכו את המעצר שלו בכמה ימים, ואז זה הפך למעצר עד תום ההליכים במקביל להגשת כתב אישום".

● ומה עבר עליך בינתיים?

"הישיבה ככל דיון בבית המשפט הייתה קשה מאוד. חוסר הוודאות של מה יהיה איתו, המרחק ממנו. לא יכולנו לדבר ולא לגעת. פעם אחת סוהר ויתר לנו ונתן לעמוס לחבק אותי כשהוא אוקי. בהתחלה לא יכולנו לדבר בטלפון, ולא הייתה לי ררך לדעת מה עובר עליו. הבנתי ממה שיספר לשופט שהוא שבר את הרגל, ורק אחרי כמה ימים חובש שראה אותו שלח אותו לבית חולים. שמעתי את זה והרגשתי נורא. לא הצלחתי להכניס לו נעלי ספורט, כפי שרופא המליץ. בסוף אסיר אחר מכר לו נעליים רורביות שהיו לו, ואני שילמתי באמצעות כסף

"כשפגשתי את עמוס לא היה לו איפה לגור ולא

הייתה לו עבודה. הוא עבר לגור אצלי. אהבתי את

זה שהוא אדם רגיש, אוהב חיות, החבר הזה שמדגמן

לי לעבודות שהגשתי וסוחב את הפרויקטים לכיתה"

"הישיבה בכל דיון בבית המשפט הייתה מאוד קשה.

חוסר הוודאות של מה יהיה איתו, המרחק ממנו.

לא יכולנו לדבר ולא לגעת. פעם אחת סוהר ויתר

לנו ונתן לעמוס לחבק אותי כשהוא אוקי"

עמוס סילבר מתראיין ל"ידיעות אחרונות" מהמעצר באוקראינה. את הבריחה שלו מהדיוטי פרי אף אחד כבר לא ישכח

שהכנסתי לאסיר לקנטינה. ניסיתי להיות בקשר עם כל מי שיכול לעזור. בייליתי שעות במגרש הרוסים ובבית המשפט. התחלתי להתראיין על תנאי המעצר שלו ולכתוב על זה בפייסבוק כדי לנסות לעזור לו. המשפחה שלי מאוד לא אהבה שאני יוצאת עם זה החוצה".

כשהכל כבר היה יותר מדי, היא עזבה את הלימודים. "כולם האשימו את עמוס בזה. המשפחה שלי, החברים שלי ואפילו המורים בבצלאל. זה היה נוח. מבחינתם הוא העברין המרושע ואני האישה הקטנה שנגררת לתוך הבויז הזה. אבל זה ממש לא היה ככה. גם כש ניסיתי לחזור ללימודים, לא הייתה אוון קשבת עבורי שם. עמוס מעולם לא ביקש ממני כלום.

קנו 2 יח' ממגוון מוצרי אלוויז תחתונים או תחבושות וקבלו מגזין לאישה מתנה!

מחסני השוק

מנצחים בכל מחיר

קואופשוף **מחסני השוק** בשבילך קודם כל איתנו

תוקף המבצע בין התאריכים - 7-30/10/2020

עד גמר המלאי | ט.ל.ח | בכל סניפי רשת מחסני השוק / קואופ / מחסני השוק בשבילך

הוא היה האדם הזה שאוהב אותי ושם בשבילי. אבל זה לא משנה. מה שתופס זה שהוא בכלא, אז הוא האיש הרע. נשארתי לכד בסיפור הזה. התחלתי לעבוד באבטחה ברכבת הקלה בירושלים ולהחזיק את שנינו. נו. עבדתי במשמרות מסביב לשעון כדי לממן את ה'תענוג' של הכלא, הטלפונים, הקנטינות, הקנסות ועורכי הדין. וביום היחיד שלא עבדתי, הייתי מגיעה לכלא. גם אז זה היה אחרי משמרת לילה. הקשר שינה צורה, זה כבר פחות זוגיות ויותר תחושה שאנחנו צוות. השיחות הארוכות היו בעיקר על לוגיסטיקה ופרוצדורות."

● **מה החורים שלך אמרו על הסיפור הזה, לא רק שמצאת בחור שמעישן באנגנים, עכשיו הוא כבר בכלא, כתב אישום מתבשל נגדו. "החורים לא הסתדרו איתו מההתחלה. הפריע להם שהוא מעשן. בפעמים שהגיע איתי למושב, הוא עישן אצלם בכית כי זה צורך רפואי שלו והוא נכנס איתם לוויכוחים על זה. אז מבחינתם הוא היה הבן אדם הזה שכל היום מדבר על סמים. הבנתי אותו שהוא לא רוצה להסתיר את מי שהוא. מבחינתם אני אמורה להיות עם מתכנת, לא איתו. התרחקו בתקופה הזו, אבל הם נזהרו לא להגיד משהו במפורש כדי לא להרחיק אותי. הרגשתי שאני בת כישלון. הייתה פעם אחת שהם באו לבקר אותי בירושלים כשהייתי מבואסת ובהיסטריה שעובר זמן והוא לא משתחרר."**

"מאז אני לא מוצאת את עצמי"

סילבר הורשע ונגזרו עליו תשעה חודשים, אך בניכוי הזמן שישב וקיצור עונשו בוועדת שליש הוא שוחרר ב-2014. "אני זוכרת שישבתי בפרגולה מחוץ לוועדה וחיכיתי לשמוע מה הם מחליטים. ישבו איתי שם רוצחים ועבריינים כבדים שכל תקופה צריכים להתייצב בוועדה. סיפרתי להם מה עובר עלינו ובכיתי. גם כשראיתי אותו יוצא לא האמנתי. שבעה חודשים לא נגענו אחד בשנייה ופתאום הוא פה לידי. הלכנו לשבת רגע בספסל מחוץ לכלא, להירגע, ורק אז נסענו הביתה."

● **אבל בסוף הגיעה הפרידה.**

"חשבתי שברגע שהוא ישתחרר הכל יהפוך להיות בסדר, שאפילו נעשה איזו מסיבת שחרור מטורפת. בפועל שום דבר לא היה טוב. שנינו היינו בטראומה מטורפת. נגמרה לי הסבלנות לסיטואציה. רציתי שיהיו לנו סוף-סוף חיים נורמליים, שיהיה לי בחור מתפקד, שלא מסתבך, שנתחיל לתכנן את החיים שלנו. אבל הוא היה בחוסר תפקוד. הוא אפילו לא ידע להחליט מה הוא רוצה לאכול. אחרי שביטלתי את כל המשמרות בשביל מעצר הבית, החזרתי אותו, ורק חיפשתי לצאת לעבוד ולברוח מהבית. הייתי מגיעה לעבודה ורק בוכה. הרגשתי שהוא מרוחק ממני, הוא כמעט לא דיבר. הרגשתי שעשיתי בשבילו כל כך הרבה, ועכשיו מגיע לי יחס בהתאם. היום אני יודעת שהוא היה צריך לעכל את מה שעבר עליו, אבל אני לא כועסת על עצמי שאלה היו הצרכים שלי."

השניים עוד נשארו יחד תקופה, ואז נפרדו. למחרת הפרידה נסע סילבר לארצות-הברית, וגל נשארה לאסוף את השברים ולחזור לעצמה. "חזרתי ללימודים רק כדי שלא יגידו שעמוס אשם בזה שאין לי תואר", היא אומרת בחיוך מריר. "אבל מאז אני לא מוצאת את עצמי, אני עוברת דירות וערים. גם לא היה לי קשר רציני אחרי עמוס. פה ושם יצאתי עם בחורים אחרים". כאמור, בשנה האחרונה היא התחילה לראיין נשות אסירים אחרות, ובתוך כך להעלות על הכתב את מה שעבר עליה. "הכתיבה העלתה אצלי הרבה רגשות, רבתי הרבה עם המשפחה וכעסתי על כולם. אבל גם עברתי משהו עם הראיונות האלה, הבנתי שהנשים בסדר ואני בסדר. אין לי במה להתבייש. הסביבה שפטה אותי והיא שפטה גם את הנשים האלה, וסוף-סוף יש בנושא הזה שיח אמפתי. אנחנו לא צריכות להתבייש במי שאנחנו ובבחירות שעשינו בנקודת זמן כזו או אחרת. אני גאה שנשארת לתמוך בחבר שלי. כך גם נולד השם של הספר. עכשיו אני מתרכזת בלהוציא אותו לאור. אני מרגישה שהספר רודף אותי, שזה משהו שאני חייבת לעשות."

● **נסיים בשאלת מיליון הדולר: היית חוזרת על אותו הדבר, נשארת לתמוך בחבר שבכלא?**

"כנראה החיים שלי היו טובים יותר אם לא הייתי פוגשת אותו. אבל גם היום הייתי עושה אותו הדבר, תומכת בו ונמצאת שם בשבילו. הוא הופתע שנשארת. מעולם הוא לא ביקש ממני את זה. אבל לא הייתי יכולה לחיות בשלום עם החלטה אחרת." ■